

LBRIIS

We know
books

Corectura: autorul

Tehnoredactare&design copertă: George Hudiță

Fotografii: arhiva autorului

Coperta I: desene de G. S. B.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRENCIU, Mircea

„LUMEA GLORIEI”, eseuri, comentarii, cronici, analize

Editura Societății ziariștilor și oamenilor de cultură

„Cincinat Pavelescu” Brașov, 2026

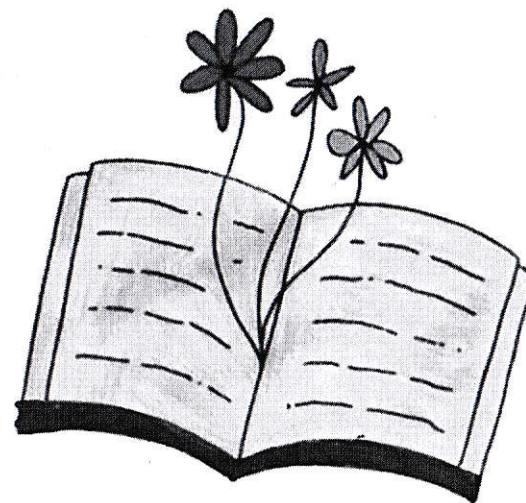
Str. Lungă nr. 130, tel. 0725 454 009,

email claudiuoteleanu@yahoo.com

ISBN: 978-630-95410-0-0

LUMEA GLORIEI

Mircea Brenciu

ESEURI, COMENTARII,
CRONICI, ANALIZE

Editura S.Z.O.C. „Cincinat Pavelescu” Brașov
2026

CUPRINSUL

Cuvânt de întâmpinare 8

Cuvânt lămuritor – „Un adevăr aproape apodictic” 10

1. Acta philologica

„Împreună” Mihaela Mamali Demetrescu 15

„Întemeierea” A. I. Brumaru 27

„Apocalypsa whay not” Cornel Constantin Ciomâzga 34

„Exilul și utopia” Dan Anghelescu 47

„Poeme sub acoperire” Dan Anghelescu 56

„Avangarda literară” Iulian Cătălui 59

„Apocalipsa după Donald Trump” Claudiu Oteleanu 63

„Pietrele care nu tac” Ionel Șimota 75

„Brașovul și Marea Unire” Ioan Vlad 82

„Ignorând pandemiile” Aurel. A Mureșianu 86

„O excepțională analiză” Florentin Smarandache 92

„Paradoxismul este o boală” Florentin Smarandache 97

„Nicolae Pescaru - prințul” Adrian Toth 99

„Anticariat- dulce amintire” Astrid Hermel 105

2. Acta pictorica

„Omnia vanitas” Gabriel Stan 119

„Etherium” Gabriel Stan 123

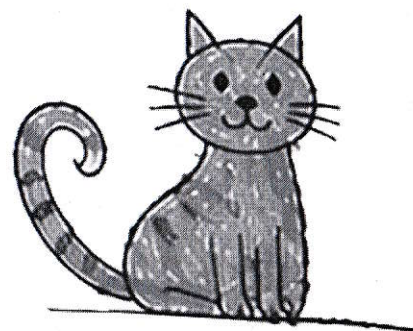
„Quantum miror” Gabriel Stan 128

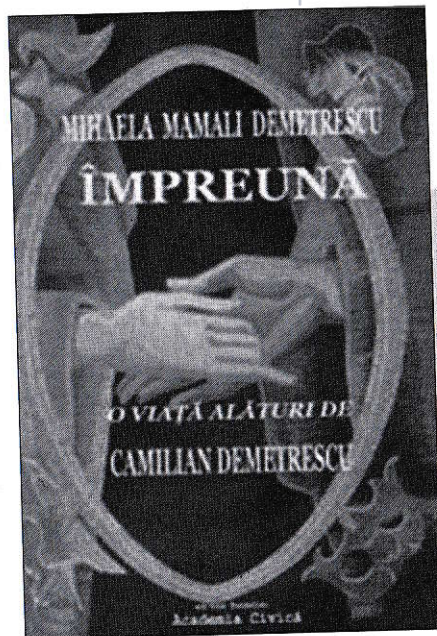
„Perspectiva inversă” Cristian Florin Tănăselea 134

„Legături infinite” Cristian Kakucs 138

3. Acta dicanica

„Revoluție versus lovitură de stat” Mircea Brenciu 145

„ÎMPREUNĂ,
O VIAȚĂ ALĂTURI DE
CAMILIAN DEMETRESCU”,
de MIHAELA
MAMALI-DEMETRESCU,
editura ACADEMIA CIVICĂ,
BUCUREȘTI, 2024

Imposibila umbră a unei flăcări

Cartea-jurnal a Mihaelei Demetrescu se constituie într-un documentar extrem de valoros prin informația de prima mână, prin analiza profundă și intimă a momentelor de înaltă creație a celui ce a fost marele artist și om de cultură Camilian Demetrescu. Afirmția aceasta, ușor simplificatoare, are utilitatea ei în economia unei conchideri vis-a-vis de conținutul acestei lucrări beletristice de excepție în peisajul generos al biografiilor literare. Exilul în Italia al lui Camilian Demetrescu și al soției lui, Mihaela, a atras după sine în România o anonimizare, programată de propaganda comunistă, a faptelor culturale ale acestei familii, și abia după decembrie 1989, prin grija celor doi soți în primul rând, ele au fost făcute cunoscute publicului românesc și raportate la exigențele unor analiști/critici autohtoni descătușați de dispariția cenzurii ideologice.

Îmi amintesc, pentru început, faptul că foarte multe persoane din România post-ceaușistă au beneficiat de efortul superb al familiei Demetrescu ce a constat în transportarea și donarea ediției **Gala Galaction a Bibliei**, adică a **Dumnezeieștii Scripturi**, volum extrem de generos în ceea ce privește calitatea tipăriturii, ceea ce pentru anul 1990 a semnat enorm în declanșarea primilor pași înspre resurecția unor conștiințe aflate în expectativă, dar însetate de libertatea neîngrădită a exprimării și a credinței.

Astfel, o seamă de intelectuali cu vocație au produs primele materiale de presă în care au relatat publicului despre viața și creația de nivel european a lui Camilian Demetrescu, aducând cititorilor surpriza unor informații care nu au putut pătrunde în media culturală rămasă cumva ideologizată și autocenzurată. Lucram la revista de cultură brașoveană „Astra” în anii ‘90 când bunul meu prieten, filosoful Ioan Aurel Brumaru, redactorul șef, mi-a relatat despre venirea în țară a lui Camilian Demetrescu cu un transport de Biblie.

S-a publicat atunci imediat o notă despre acest eveniment într-unul dintre numerele revistei, după care, știu că s-a lucrat la un material mai amplu legat de personalitatea și opera artistului româno-italian, la care am contribuit și eu cu două știri semnificativ emoționante pentru cititorii noștri, și anume că tată lui Camilian era înmormântat în Brașov, iar soția lui, Mihaela, își trage originea, pe linie maternă, din Șcheii Brașovului, fiind nepoata celui despre care memorialistul și filologul Sextil Pușcariu clama atât de minunat în lucrarea sa „**Brașovul de altădată**” (Edit. Dacia” Cluj- Napoca, 1977, pag. 140). Același Toma Brenciu care l-a urmat la strana bisericii pe autorul muzicii Imnului „**Deșteaptă-te, române!**”, Gheorghe Ucenescu, împreună cu care puneau *țara la cale*, infierbântând mințile *csendőrilor* (jandarmilor-ung., n.red.) încartiruiți la câțiva pași de locuințele celor doi cântăreți patrioți.

Lansarea volumului „ÎMPREUNĂ” la Galeria de artă „Kron-Art”.

De la stânga, sus: Gabriel Stan, Adrian Toth, Mircea Brenciu, Claudiu Oteleanu, Iulian Cătălui, Paul Zamfir; stânga față: Anda Andrian, Gabriela Brenciu, Mihaela Demetrescu-Mamali, Simona Coles, Dan Anghelescu, Tiberiu Foriș, Virgil Borcan, Alina Bianca Csiki.

Brașovul a însemnat enorm pentru Mihaela și, culmea coincidenței... neîntâmplătoare, Camilian l-a iubit la fel de mult, văzând în acest oraș un focar al culturii și spiritualității românești de sorginte europeană. De altfel, vizitând Brașovul, Camilian a făcut istorie prin conferințele sale de la universitățile „Transilvania” și „George Barițiu”, elocința discursului său, bine temperat, constituind un exemplu de oratorie culturală desăvârșită. Începând cu anul 2010 Brașovul a primit binecuvântarea de a o avea pe Maica Domnului ca protector spiritual, ceea ce l-a determinat pe Camilian Demetrescu, într-o scrisoare adresată localnicilor, să exclaim: *„Intenția voastră e superbă, ca și tenacitatea cu care, sunt sigur, o veți realiza. Întotdeauna Tâmpa a fost și este pentru mine muntele sacru al Brașovului (...) Vă urez ca Domnul să vă dea forța de a înfrunta dificultățile unei astfel de acțiuni, ce va împlini destinul cetății Brașovului, ocrotit de acum înainte de Sfânta Fecioară Maria. Cu dragoste, Camilian Demetrescu”*.

I s-au alăturat imediat acestui demers academicianul Alexandru Surdu și pictorul brașovean Gabriel Stan.

Notorietatea omului de cultură devenise deja un bun național, odată cu decernarea de către Președintele Emil Constantinescu a celei mai înalte distincții de stat: *„Steaua României cu grad de mare ofițer”*, pentru contribuția cu totul excepțională în serviciul democrației și al culturii române în lume, decernare ocazionată de vernisarea la București a expoziției, organizate de Ministerul Culturii, cu titulatura: *„Camilian Demetrescu – 30 de ani de artă în Italia, 1969-2000”*. În anul 2006, Președinția italiană i-a conferit titlul de *„Commendatore dell’Ordine Al Merito della Repubblica Italiana”*, când deja Prefectura Sfântului Scaun îi selectase 10 tapiserii de mari dimensiuni pentru a decora spațiul în care au loc cele mai importante activități diplomatice ale Vaticanului. Foarte curând s-a înțeles faptul că acestea nu au fost alese pentru vreo expoziție temporară, ci pentru intrarea lor definitivă în patrimoniul Cetății Sfinte. Este de-a dreptul incredibilă, la un moment dat, transformarea și aderența maestrului la valorile simbolismului religios, câștigată după întâlnirea sa istorică cu Mircea Eliade, în ciuda unor reacții negative din partea criticii, majoritar de stânga. Comunismul abandonat acasă de către Camilian a fost regăsit cu alte haine, dar cu aceleași principii, în splendida Italie liberă, care îmbrățișase acel marxism atât de antipatizat în Estul european. Camilian devine activ și ca publicist, denunțând în presa peninsulară abuzurile regimului din România, criticând vehement dogmatica roșie, ceea ce a stârnit răzbunarea Brigăzilor... roșii care i-au vandalizat biserica din Gallese, în care își ținea atelierul său de artist plastic. Expozițiile, precum și lucrările sale ambientale, au diseminat în întreaga Italie, Camilian Demetrescu devenind un recunoscut și apreciat magistru al tainelor formelor și culorilor împreunate în semnificații sacre. Studenții români de la belle-arte din anii ‘60, dar și cei de după, își amintesc prea bine cu ce eforturi își procurau volumul *„Culoarea-suflet și retină”* (editura Meridiane, 1966) al maestrului Camilian, și chiar și în zilele noastre acest adevărat manual al

înțelepciunii de a picta cu har a devenit o raritate editorială de mare valoare. Același interes l-a întâmpinat și printre tinerii italieni aflați în căutarea unor cariere artistice, fapt pentru care este invitat și devine chiar inițiatorul unor mișcări culturale de avangardă, cum ar fi „*Mișcarea de trezire spirituală*” de la Rimini, unde își expune lucrările și unde conferențiază în fața a mii de tineri. Intinerariul cultural, artistic și...politic al maestrului este fabulos, dar nu aş mai insista acum decât asupra a câteva chestiuni care mi se par aici a fi extrem de semnificative pentru dinamismul și complexitatea spiritului său multicultural. Impresionat de pilda Solidarność-ului lui Wallesă de la Varșovia, în iarna anului 1981, a executat și publicat un portofoliu de litografii intitulat „*Pluralism - 42 de desene despre fantoma socialismului real*”, prezentate de filozoful **Rosario Assunto**. În 1983 a devenit membru fondator la Paris al „*Internaționalei Rezistenței la Totalitarism*”, formată din exponenți ai exilului politic din țările din Est. În 1987, cu doi ani înainte de dărâmarea Zidului Berlinului, Camilian a participat la o conferință internațională de trei zile în Berlinul de Vest, dedicată acelui simbol al comunismului real. Tapiseria sa, inspirată de căderea Ierihonului, intitulată „*Zidul lui Cain*”, va fi expusă pe scena Palazzo dei Congressi.

La 20 de ani după prăbușirea acelui perete obscen al istoriei primesc o scrisoare din partea Mihaelei Demetrescu, pe care am păstrat-o cu sfințenie, cu gândul că va veni vremea când voi fi nevoit să aduc acestei femei omagiul și recunoașterea excepționalului său rol de catalizator tainic al fenomenului Demetrescu, care și acum, la 12 ani de la disparția celui ce i-a fost soț și tată pentru cei doi fii ai săi, dar și mentor artistic, Mihaela a rămas aceeași valoroasă creatoare de artă după ce o viață întreagă a fost coautoare la o bună parte din lucrările semnate de Camilian. Este vorba despre categoria tapiseriilor, cele ale căror soartă era lăsată de marele artist pe mâna harnică și răbdătoare a Mihaelei, după ce schița conturile și fixa proporțiile în ramă.

„*Tapiseriile sunt făcute de mine și de Mihaela, în atelierul nostru, folosind o tehnică mixtă - țesătură, broderie, împletitură, tricotaj*”, declara cu onestitate marele artist.

Scrisoarea Mihaelei, pe care o redau în cele ce urmează, după ce i-am obținut acordul, este o mărturisire de credință, care exprimă pe deplin raportul dintre cei doi soți, complementaritatea lor genială și modestia funciară a celei care s-a dorit a fi întâi și întâi mamă, soție și abia după aceea artist: „*Ogni muro prima o poi cade*” („*Fiecare perete cade mai devreme sau mai târziu*” ital, n. red.)

„*Dragă Mircea, mesajul meu e rezervat ție și atât. L-am scos din agenda mea. Ziua de sâmbătă a fost intensă și emoțiile puternice. Evocarea zidului în interiorul spațiului arheologic al Muzeului Mercati Traiani, închis, dar ale cărui bolți imense și etaje, și coridoare nesfârșite, au fost redade orașului spre vizitare și folosite de organizatori: Primăria, primarul Alemanno, asesorul Federico Molicone, Ministrul tineretului Giorgia Meloni (mai mică decât Camil) și un grup de intelectuali care și-au dat gratuit aportul...Spațiul a fost folosit cu rezultate evocative impresionante. Azi dimineată, la micul dejun, am întrebat-o pe Laura (iubita fiului cel mic, Emanuel, cântăreață de operă n.red.), spectator neutru și fără retro-scena trăirilor și a memoriei, ce impresie a avut și mi-a răspuns: «o lume a durerii evocată cu lectura scrisorilor care nu au ajuns niciodată la destinație, dar prezența vie a lui Camilian a tăiat respirația celor veniți să asculte». El a vorbit câteva minute prin simpla lui prezență înainte de a începe să citească, după ce a fost prezentat de ziarista Paola Saluzzi, care a cerut un șir lung de aplauze la apariția lui pe scenă. Apoi...o liniște absolută. Impresionant ce natural a trecut pe lângă experiența de la Berlin cu doi ani înainte ca zidul să fi căzut, ducând tapiseria dedicată căderii Gericonului și peste condamnarea la moarte din 1989. Fiecare spectator vede aceeași scenă și o percepe diferit. Eu am fost impresionată de lumina care făcea strălucitor de*